

TORONYIRÁNY

XX. 18.

2026. május 3.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 5. vasárnapja

Anyák napja

Május 7. Boldog Gizella

Az Atya nemcsak a Fiúban akar megmutatkozni, hanem mindazokban, akik hisznek a Fiúban. A hit által az Atya gyermekeivé válunk. Bennünket is igazol úgy, hogy szeretetét, irgalmát rajtunk keresztül is kisugározza a világba. Ilyen alapon adja Jézus ezt az ígéretet: „Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz, mert én az Atyához megyek, s amit a nevemben kértek, megteszem nektek.” Jézusnak fiúi szeretetéből folyik, hogy az Atyát ne csak a saját életével dicsőítse meg, hanem azokén keresztül is, akik hisznek benne. A keresztények küldetése és kiváltsága az, hogy életükkel, viselkedésükkel megdicsőíthetik az Atyát, tanúságot tehetnek arról, hogy az ő gyermekei. Jézus közbenjár értük, hogy ez sikeres legyen. Amikor azt említi, hogy az ő tettei ismétlődnek bennük, ne csak a csodákra gondoljunk, hanem minden olyan megnyilatkozásra, amellyel az Atya iránti és az emberek iránti szeretetet bemutatta. Istent az ilyen tettek jobban megdicsőítik, mint a csodák, hiszen ezek tanúsítják az ő gyermekinek jelenlétét a világban, illetőleg azt, hogy kegyelme hatékonyvá vált bennük.

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándékai:

A *mindennapi betevőért* - Imádkozunk, hogy a nagy termelőktől a kiskereskedőig mindenki elkötelezze magát az étel- és ital-pazarlás elkerüléséért, és annak biztosítása mellett, hogy mindenki minőségi étel- és italtermékekhez jusson.

A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 6,1-7** A közösségen belüli súrlódások elkerülése érdekében hét, a közösség által jelölt személy (diakónus) az apostolok kézzeljárásával a szolgálatra.
- 2. 1Pét 2,4-9** A megkeresztelt választott nép, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul lefoglalt nép vagyunk.
- 3. Jn 10,14-12** Jézus magát az útnak, az igazságnak és az életnek mondja.

Jézus az Atyához megy

Jézus búcsúbeszéde az utolsó vacsorán az adott helyzetből indul ki. A tanítványok érzik, hogy Mesterük körül egyre feszültebb a helyzet, s nem tudják, mit hoz a jövő. Ezért Jézus első szava a megnyugtatás. De nem lélektani eszközökkel dolgozik, hanem a hitüket akarja elmélyíteni. Meggyőződhetek róla, hogy őt az Atya küldte, tehát ahogy Istenben hisznek, őbenne is úgy higgyenek, hiszen ő egy az Atyával. Az Atyától azt az üzenetet hozta, hogy nála sok hely van a benne hívők számára. Ha ő most elmegy, nem az ismeretlenbe távozik, hanem helyet készít övének az Atyánál. Megismerhették őszinteségét is, tehát nem állít valótlan. Övével annyira megmarad a kapcsolata, hogy majd visszajön értük, és magával viszi őket. Ebből az egyház kezdetétől fogva tudta, hogy az ember a halálban sem marad magára. Jézus minden hívőt a sajátjának vall, s akarja, hogy mellette legyenek örökre. Az üdvözítésben aktív szerepet vállal: magammal viszlek benneteket, hogy ott legyetek, ahol én vagyok. Erre még a főpapi imában is visszatér (17,24). A tanítványok láthatták, hogy ő milyen élettel mutatta magát Fiúnak, és milyen magatartással érdemelte ki az Atya szeretetét. Ezért mondja most nekik, hogy ismerniük kell az Atyához vezető utat. Tamás megjegyzése, hogy nem tudják hová megy és az utat sem ismerik, csak alkalom arra, hogy újabb kinyilatkoztatást adjon magáról: Én vagyok az út, az igazság és az élet. Ő tehát nemcsak útjelző, nemcsak mutatja az utat, hanem ő maga az út, a közvetítő. Aki azonosítja magát vele, az már úton van az Atya felé, hiszen a Fiú mindig az Atya felé tart, sőt mindig nála van. Jézus mindezt tekintéllyel jelenti be: én vagyok. Ő maga a tartalma mindannak, amit állít. Ő nem csupán ígér, hiszen benne már itt van mindaz, amit tőle várhatunk. Istent az Ószövetségben is élő Istennek nevezték, a tanítványok tehát tudják, hogy az Atyához való visszatérés az élet célja. A zsidóknál a törvény volt az út az örök élethez, s a qumrániaiak is beszélték az élet útjáról, de a halál útjáról, de a célt, az igazi életet nem tudták megjelölni. Jézus egyesíti magában az utat és az életet.

Azért megismertetheti velünk az Atyát, és amikor saját fiúságához fölemel, akkor az Atyától kapott életben részesít. Ezért érvényes rá a harmadik állítás is, hogy ő az igazság. Benne az Atya egészen kinyilvánította magát, mégpedig úgy, mint végső célt. Az Atya úgy közölte vele az életet, hogy azt önmagában birtokolja (5,26), azért joga van osztogatni. Külön jelentősége van annak, hogy az evangélista Jézust közvetlenül a halála előtt mutatja be úgy, mint utat, igazságot és életet. Szenvedése és kereszthalála azt a benyomást keltette, hogy élete zsákutca volt, hogy tanítása tévedés volt, és hogy nem ígérhet jövőt, mert ő is a halál martaléka lett. A tanítványok is csak a feltámadása után tisztázhatták igazi kilétét és jelentőségét. A tanítványok sok dolgot nem értettek Jézus tanításából és viselkedéséből. De az Atyáról úgy beszélt, hogy vonzóvá tette alakját az emberek előtt. Ez volt a nagy különbség az ő tanítása és az írástudók törvénymagyarázata között. Sőt Jézus be is mutatta az Atya kilétét, azért mondhatta nekik, hogy ha őt ismernék, akkor az Atyát is ismernék. A hitbéli megismerésre vonatkozik ez a kijelentése: mostantól fogva ismeritek és látjátok. Aki őt a hitben felismeri Fiúnak, annak képe van az Atyáról. Jézus azért olyan egyéniség, mert az Atyából él. Azért buggyan ki a kérés Fülöpből: Mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk. A kérés hasonlít Mózes vágyához, hogy láthassa az Úr dicsőségét (Kiv 33, 18). Jézus itt is helyre teszi az emberi vágyat: a földi élet a hit időszaka. Az Atya színelátása fenn van tartva a túlvilágra. Most még az a kiváltságunk, hogy a megtestesült Fiúban szemlélhetjük az Atyát. Jézus ezzel a céllal élt közöttünk, azért mondhatja szemrehányással: Régóta veletek vagyok és még mindig nem ismeritek fel, hogy aki engem lát, az az Atyát látja. Kettőjük kapcsolata olyan szoros, hogy az Atya a Fiúban van, a Fiú az Atyában, s ez a kölcsönösség vonatkozik emberi alakjára is. Ezért Isten megismerésének legtökéletesebb útja Jézus hitbéli megismerése. Az egyház meglátta ebben a Szentháromság titkáról szóló kinyilatkoztatást is. A személyek különbözőnek, de egy a lényegük, azért egymásban vannak. Hogy az Atya ennyire a Fiúval van, annak Jézus csodái voltak a bizonyítékai, hiszen az ő irgalmas szeretete és mindenhatósága nyilvánult meg bennük. A 12. versben az Atya és a Fiú kapcsolatába lépnek a hívők is. Ahogy az Atya tettei megnyilvánultak Jézus tetteiben, ugyanúgy megnyilvánulnak azokban is, akik hisznek. Az Atya maga irgalmas szeretetét és mindenhatóságát állandósítani akarja világunkban. Akik hisznek, azok Jézus tetteit viszik véghez, sőt még nagyobbakat is tesznek, mert ő az Atyához megy és közbenjárójuk lesz. Tehát az ő eltávozása után nem hiányoznak majd azok a tettek, amelyekkel ő tanúskodott az Atyáról. A tetteket itt nem szabad a csodákra leszűkíteni, bár az egyházat a karizmatikus erők is kísérik. Inkább Jézus küldetésének kijelentésére kell gondolnunk. Ő azért jött, hogy az Isten országát megalapozza és terjessze. A hívők azt a küldetést kapják, hogy az evangélium szellemét megvalósítsák a világban. A hagyományos magyarázat a „nagyobb tetteken” elsősorban az apostolok missziós eredményeit értette. Jézus csak a zsidó nép között működött, az apostolok ellenben szétvitték az örömhírt a pogány népek közé is. A vigasztalás, a megnyugtatás és a hit megerősítése nem lett volna teljes, ha nem ígérte volna meg állandó közbenjárását. Azért, hogy az Atyához megy, nem szakad el övétől. Sőt a feladata sem ér véget. Itt a földön minden tetteivel az Atyát dicsőítette meg, s most kijelenti, hogy eltávozása után az Atyát az értünk való közbenjárással dicsőíti meg. Megváltói szerepe tehát mindvégig megmarad. Amit az ő nevében kérünk, azt kieszközli az Atyától. Kéréseinkben az ő nevére kell segítségül hívni, hiszen azért vagyunk Isten gyermekei, mert az ő fiúságában részesedünk. Ő az Atya nevében jött, azért mindent tőle várt; mi, mint hívők, Jézus küldöttei vagyunk a világban, tehát csak az ő erejében bizakodhatunk. Visszont őt az Atya iránt való szeretet sürgeti, hogy kieszközölje kéréseink meghallgatását, mert ezzel a világ az Atya irgalmáról kap bizonyosságot.

Gál Ferenc

Gyermek, szülő, nevelés (5.)

Mikor igen?

Azonban...

A hisztinek megvannak a nagyon is negatív oldalai. Nem valami szalonképes módja az önkifejezésnek. Olyan tett, amely nehéz próbatétel elé állítja a szülők és a nevelők idegeit. Kicsit a vészharang szerepét tölti be: olyan egyéniséget jelez, aki rosszul érzi magát és elégedetlen.

Figyeljünk oda a hisztikre, főleg, ha gyakran előfordulnak. Ha a gyermek feltűnően sokszor ideges, sír, toporzékol, kiabál, rugdos, gögösen válaszol, apokaliptikus jeleneteket rendez... Meg kell állnunk egy pillanatra és el kell gondolkodnunk, hogy vajon minek köszönhetőek ezek a reakciók. Majdnem biztos, hogy az ok nem a gyermek rosszasága, hanem a környezete, ahol élnie kell, és a mi viselkedésünk.

Hiszti elleni stratégia

Bárhogy is van azonban, még ha a környezete és a mi magatartásunk tökéletesen megfelelnek is a gyermeknek – amilyen éles eszűek a kicsik – valószínűleg felfedezi, hogy a hiszti nagyon hatásos eszköz arra, hogy elérje, amit akar. Ebben az esetben határozottan nekünk kell támadnunk, nem emelhetjük fel a fehér zászlót: különben szeszélyes és hisztis gyermekünk lesz a szó legrosszabb értelmében.

De hogyan támadjunk?

1. Ha megtiltottunk valamit, óvakodjunk attól, hogy később engedjünk neki. Ha engedünk, azt a meggyőződést erősítjük a gyermekben, hogy hisztivel előbb-utóbb mindent el lehet érni, ennek következtében pedig egyre inkább emelni fogja az árát. Ha a gyermek rájön, hogy a szülők idegei gyengébbek, akkor vége: mindig ő fog győzni. Később pedig ez komolyabb problémákat is okozhat.
2. Ne válaszoljunk a dühkitörésre dühkitéréssel. Nemcsak hogy nem oldunk meg semmit, de rontunk a helyzeten. A gyermek, amikor közvetlenül áll szemben a mi kiabálásunkkal, már nem visszakoizat, de ha akarná se lenne rá képes, mert már uralja őt a saját érzelmi feszültsége. Így valódi háború fog kialakulni a szülő és a gyermek között, ami az egész családot kikészíti.
3. Inkább nyugodtan és derűsen folytassuk azt, amit addig csináltunk, mintha mi se történt volna: sőt, inkább tegyünk egy kedves gesztust a gyermek felé, például simogassuk meg és kész. Egy idő után rá fog jönni, hogy a hisztériázással nem megy semmire, a végén pedig elszégyelli magát és lemond arról, amit annyira akart.
4. Legelőször is próbáljuk meg elkerülni, hogy a hiszti egyáltalán elkezdődjön. Úgyhogy hagyjuk őt játszani, szaladgálni, összepiszkolni a ruháját. Hagyjunk neki megfelelő szabadságot. Ha el akarjuk kerülni, hogy a hisztis jelenetek egyáltalán elkezdődjenek, nem szabad a szükségesnél többet adnunk a gyermeknek.
5. Dicsérjük meg, ha udvariasan viselkedik.
6. Végül pedig: ne izguljunk a kelleténél jobban. Nemsokára az a sok toporzékolás már csak emlék lesz. Az idő sok mindent rendbe hoz. Azokat a „jótékony” hisztiket is.

Gyakorlás

A hisztizés olyan, mint a kialakuló személyiség gyakorlatozása. Attól a naptól fogva, hogy a gyermek először mond „nem”-et – egy kicsit kevésbé gyermek már. Személynek születünk, személyiséggé kell válnunk – a hisztizés állomásán keresztül is.

Megkülönböztetés

Amíg a gyermek még nagyon kicsi, egy-két éves, nem lehet elkényeztetni: akarata és vágyai, melyeket kifejez, valós szükségletek. És a lehetőségek határain belül ki is kell elégítenünk őket. Kétéves koruktól kezdve aztán, amikor tudatossá válnak és elkezdik önmaguk és akaratuk kifejezését, a gyermekek hajlanak arra, hogy ne csupán igazolását keressék szüleik szeretetének, de próbára tegyék szigorúságukat is. Ekkor kell megtanulni különbséget tenni a valós szükségletek és az ürügy-kívánságok között.

Röviden

Nagy különbség van aközött, hogy valaki „jó” szülő vagy „rokonszenves” szülő. Néha ahhoz, hogy jó szülők legyünk, a gyermek szemében ellenszenvesnek kell lennünk: például, amikor a körülmények mérlegelése után megtiltunk valamit.

* Sokkal jobb egy makacs gyermek, mint egy bebalzsamozott gyermek. Egy kis hisztériázás csak a jó egészség jele.

* A hisztis gyermekek olyanok, mint a felhők, amelyek a nap simogatására vágnak.

* A gyermekek általában nem tudják, hogy mit is akarnak, de azt nagyon akarják.

„H” mint „hazugság”

„Egyszer Franciska néni és Bertó bácsi jöttek látogatóba. Akkor hat éves voltam, és azt mondtam nekik: 'Tudom, hogy a papa és a mama nagyon örülnek, hogy jöttetek, de azt is tudom, hogy amikor elmentek, akkor még jobban fognak örülni'. A szüleim máig nagyon mérgesek, amikor ez eszükbe jut, és még mindig a szememre hányják.”

Ez a történet arra példa, hogy a gyermekek alapvetően az igazmondásra hajlamosak, de gyakran olyanok a körülmények, hogy azok a hazugság felé taszítják őket. Pedig nincs veszélyesebb dolog a hazugságnál: hazugságra semmit nem lehet építeni.

Egy nevelő szemet hunyhat sok minden fölött, de a hazugság fölött sohasem. Tudjuk, mit mondott Gandhi: „Ahogy egy csepp méreg tönkretesz egy kancsó tejet, úgy teszi tönkre az embert a legkisebb hazugság is.” A Szentírás is világosan fogalmaz: „... jobban szeretik a szegényt, mint a hazugot”.

Mi a teendő tehát?

Csupán két dolog: először is meg kell tudnunk, hogy miért nem mond igazat a gyermek, másodsor pedig erőteljes hazugságellenes pedagógiát kell alkalmaznunk.

(Folyt. köv.)

Vasárnapi jegyzet

Gyöngygyaló

A gyöngyvirág az egyik kedvenc virágom. A májusi vadvirág. Szerénysége, eleganciája fogva tart. A forrt leplű, harang alakú, bókoló virágok gyöngyfűrtben nyílnak. Gyöngyvirágos tölgyesek, kik őrzitek e tenger-fehérséget, mit mondanátok, ha éreznétek a simogató illatot?

Ekként járogatok zsenge-zöld fák között és egy ideig magam sem tudom, miért május Királynője jut eszembe, amikor rózsaligetek mondanak róla égi történetet. Nos, egy XVIII. századi népének miatt, amely a folklórban is ismert. Egyik sora Máriát ekként szólongatja: „Boldog mennyországnak drága gyöngyvirága – vigyázz reánk.” Lehet, hogy nem evangéliumi „esztétika”, de a legkedvesebb érzésből fakad, és az „evangéliumi vonás” valamiként jelen van benne.

Nem véletlenül mondják, hogy keresztény művész nem ábrázoló akar lenni, hanem felebarátja a hősének. Klasszikus idők alkotója: mester. A keresztény szellemiségű: samaritánus – amint Pilinszky találóan jegyzi meg.

A jelzett népének egyik sem, mégis mives a szövegével, dallamával. A néplelek adja hozzá azt a gyöngéd érzést, amely csak őt jellemzi.

Gyöngyvirágtól rózsafáig vezet az út – virágos réteken, túl a hegyen – Erzsébet házáig, ahol elhangzik a Magnificat, az anyai ujjongás: „Magasztalja lelkem az Urat...” Századok múltán *Botticelli* „látomásában” úgy idézi fel festményén a jelenetet, hogy Mária finom ujját a kitért könyv: *Lukács* evangéliumának lapjára helyezi, ahol az őshimnusz olvasható. Ennyi szépség tán *Bach* zenéjében érezhető-hallható; a szövegmegjelenítő képesség, alázat imádság e muzsikában. Hallgassuk csak *Johann Sebastian* „vallásos szerenádját”, amikor ezt olvassa a himnuszban: „Éhezőket töltött be javakkal...”. Aztán ott van *Schubert*, a tökéletes dallammal: „Ave Maria”. És ha átéljük valaki másik művét, az *Esz-dúr* triót, nem az ujjongást követő golygatai fájdalom idéződik-e fel, amely a Szent Szűzet a kereszthez szegezi? Mennyire hasonló a ritmusképlete, melódia-íve a *Dvořákéhoz*, aki a *Stabat Mater*ben diszkrét kórushangon énekelte: „Az Ő Anyja szeretet forrása...” Túl a barokkon – a romantika érzés-szövése folytatja azt, amit a folklór is örökségül hagyott.

Rétek után kertek, melyekben *Pázmány* latin-érzéssel hódol Isten Anyjának – Magyarország Védasszonyának, aki „viola redolens – viola-fuvalom.” S hogy ne illenek ide a gyöngy gazdag jelképisége. Jézus a boldogok országára utal, a múlhatatlan értékre, amiért érdemes mindent hátrahagyni.

Elmélkedések a középkori transzcendens légkörében a második isteni személy megtestesüléséről adnak hírt a gyönggyel. Így találkozik a bibliai Énekek éneke szerzője egy titokzatos menyasszonnyal, annak szépségével. Az igazgyöngy a kagylóban rejtetik: Mária „áldott méhében”. Az időben ettől kezdve a legalázatosabb szeretet a tárgya a művészeteknek, a legegyszerűbb szavakkal kimondott, leírt imádságoknak.

Annak a teljes virágzásnak, amely mindig májusok kertjében találja az alázatos szívűeket.

hírek információk

Az egyházmegye tavaszi bérmálási rendje szerint május 9-én, szombaton 18 órakor Szeged-Szöregén, május 10-én, Húsvét 6. vasárnapján 9 órakor Domaszéken és Röszkén, 10 órakor Ruzsán és Újkígyóson, 11 órakor Deszken és Szeged-Alsóvároson lesz bérmálás.

Májusban, a Szűzanya hónapjában folytatódik a **Pasztorális Helynökség** által indított, **Hétköznapi teológia** címen meghirdetett online előadásorozat, melynek célja, hogy felnőtt keresztények is tanulhassanak a hitünk tartalmáról. Alaptémákat érint egy-egy előadás, amely közérthető nyelven szól teológiai kérdésekről. A következő előadás május 7-én, csütörtökön, kivételesen 20 órakor kezdődik. Előadó: Szabó Ráhel domonkos nővér, a címe: **A Guadalupei tilma titkai – Az emberáldozatoktól az Eucharisziáig**. Az előadásba a Zoom elektronikus felületén lehet bekapcsolódni, melyhez kapcsolódási linket a pasztoralis.hu oldalon található űrlap kitöltésével lehet igényelni.

Szeged körülímadkozására hívnak minden érdeklődőt a szervezők május 10-én, vasárnap. A program reggel 7.30-kor közös imádsággal kezdődik a Dómban, majd a résztvevők több szegedi templomot érintve járják végig az útvonalat: az újszegedi Szent Erzsébet templomot, a Tátra téri templomot, a Szent Rókus templomot és az alsóvárosi Havas Boldogasszony templomot. Az egyes állomásokon szentmise, keresztút, rózsafüzér és közös zarándokima várja a híveket, akik az út során hangosan imádkozva és énekelve haladnak tovább. A nap 17 órakor rózsafüzér-imádsággal, majd 18 órakor szentmisével zárul a Dómban. A program védnökei Kondé Lajos pasztorális püspöki helynök és Thorday Attila esperes-plébános.

A Belvárosi Plébánia idén nyáron is meghirdeti napközis táborát a szegedi Katolikus Házban „Szent Ferenc nyomdokain” mottóval. A június 29. és július 3. között zajló táborban a gyerekeket kirándulások, játékok, kézműves foglalkozások, közös sütés és sok közösségi program várja. A résztvevők három csoportban – FECSKÉK, FARKASOK és BARÁTOK – kapcsolódhatnak be a hét programjaiba korosztályuk szerint. A tábor hétfőtől péntekig naponta 8 és 16 óra között tart, részvételi díja 30.000 forint, testvérek számára kedvezményel. További információk és a jelentkezési űrlap a fogadalmitemplom.hu oldalon érhető el.

A Magyar Labdarúgó Szövetség Csongrád-Csanád vármegyei igazgatósága és a Szent Miklós Plébánia együttműködésében megújult a felsővárosi plébánia egykori elhanyagolt bitumenes pályája, helyén pedig egy modern, 40x20 méteres műfüves focipálya épült. Az új létesítményben hagyományteremtő céllal indították útjára a középiskolások számára szervezett Szent György Kupa kispályás labdarúgótorna háromfordulós sorozatát. A pályát a helyi közösség és a környékbeli iskolák is használhatják, délelőttönként testnevelésórák helyszínéül szolgál. Az első játéknapon izgalmas mérkőzéseket láthattak a résztvevők, a szervezők pedig azt tervezik, hogy jövőre már egész éves nyílt bajnoksággá bővítik a kezdeményezést. A torna május 18-án zárul díjátadóval és a vándorkupa átadásával.

Leó pápa üzenete a hivatások 63. világnapjára (2.)

Isten ajándékának belső felfedezése

Ez a kapcsolat imádságban és csendben épül, és ha ápoljuk, megnyit bennünket a hivatás ajándékának befogadására és megélésére. A hivatás sohasem kényszer vagy előre meghatározott séma, melyhez egyszerűen alkalmazkodni kell, hanem egy szeretet- és boldogságterv. A belső élet gondozása: innen kell sürgősen újrakezdeni a hivatásgondozást és az evangelizálás mindig új munkáját.

Ebben a szellemben arra hívok mindenkit – családokat, plébániákat, szerzetesi közösségeket, püspököket, papokat, diakónusokat, hitoktatókat, nevelőket és világi hívőket –, hogy egyre jobban törekedjenek olyan környezet kialakítására, ahol ez az ajándék befogadható, táplálható, megőrizhető és kísérhető, hogy bőséges gyümölcsöt teremjen. Csak akkor bontakozhat ki és érhet be Isten hívása, ha környezetünk élő hitben ragyognak, kitartó imádság táplálja őket, és testvéri kísérelés jellemzi őket; s így válhat a hivatás a boldogság és az üdvösség útjává az egyén és az egész világ számára. Elindulva tehát azon az úton, amelyet Jézus, a szép Pásztor mutat, ismerjük meg jobban önmagunkat és ismerjük meg közelebbről Istent, aki meghívott bennünket!

Kölcsönös megismerés

„Az élet Ura ismer bennünket, és szerető tekintetével megvilágosítja szívünket.” Minden hivatás ugyanis annak tudatosításával és megtapasztalásával kezdődik, hogy Isten szeretet (vö. 1Jn 4,16): ő mélyen ismer bennünket, számontartja hajszálainkat (vö. Mt 10,30), és mindegyikünk számára az életszentség és a szolgálat egyedülálló útját gondolta ki. Ennek a megismerésnek azonban kölcsönösnek kell lennie: arra kaptunk meghívást, hogy megismerjük Istent az imádságban, az Ige hallgatásában, a szentségekben, az Egyház életében és a testvéreinknek való önátadásban. Ahogyan a fiatal Sámuel, aki éjjel – vélhetően váratlanul – meghallotta az Úr hangját, és Éli segítségével megtanulta felismerni (vö. 1Sám 3,1–10), úgy nekünk is meg kell teremtenünk a belső csend tereit, hogy megsejtsük, mit hordoz az Úr szívében a mi boldogságunkra. Nem elvont értelmi tudásról, vagy tanult ismeretről van szó, hanem életünket átalakító személyes találkozásról. Isten a szívünkben lakik: a hivatás meghitt párbeszéd vele, aki hív – a világ sokszor fülsüketítő zaja ellenére is –, és arra kér, hogy valódi örömmel és nagylelkűen válaszoljunk.

(Folyt. köv.)

*A középiskolai tanulmányait most befejező,
ballagó diákoknak
a Toronyirány szerkesztő sége nevében
gratulálunk,
és sok sikert kívánunk az érettségi vizsgákhoz!*

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Karsai Örs,

† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.